

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

på nogle betragtninger over den måde, hvorpå industri- og håndværkslånene blev administreret. Jeg tager meget gerne overvejelser i den retning op, som det ærede medlem nævnte. Jeg tør ikke sige, at der ikke kan være noget i den tanke, at vi måske administrerer for snævert, at vi måske kræver for stor sikkerhed for de lån, der ydes. Meningen må ganske naturligt være den, at hvor der findes privat initiativ, privat foretagsomhed, som ikke kan omsættes til virkelighed på grund af manglende finansieringsmuligheder, hvor bankerne nægter at give kreditter, som den lille håndværks- og industridrivende behøver for at omsætte sine, måske meget værdifulde, planer til virkelighed, skulle staten gennem denne lov kunne træde hjælpende til. Vi er fødselshjælpere for små virksomheders start, små virksomheder, der måske i løbet af nogle år eller årtier kan udvikle sig til meget store virksomheder til stor gavn for hele nationen og erhvervslivet, men som måske aldrig nogen- sinde var blevet til noget, hvis denne første-håndshjælp ikke var blevet givet. Det må være grundtanken bag hele denne lovgivning, og derfor er det naturligvis forkert, hvis det virkelig måtte forholde sig således, at vi fra det offentliges side kræver omtrent samme sikkerhed, som bankerne kræver. I så fald opfylder loven ikke sin funktion.

Nu er det jo meget svært generelt at udtale sig om, hvorvidt det forholder sig således eller ikke. Lånene bevilges fra tilfælde til tilfælde ud fra en individuel vurdering af hver foreliggende sag, og ministeriet har et udvalg af sagkyndige, der skal være os behjælpelige med at træffe dette skøn. Jeg tror derfor ikke, det er muligt ved en almindelig vurdering her i salen at nå til bunds i disse problemer, men jeg synes udmærket, vi kunne tage dem op under den udvalgsbehandling, vi nu får, og jeg ville meget foretrække, at vi under denne udvalgsbehandling kommer til klarhed over disse problemer, så vi påny kunne forlænge loven for 2 år fremfor at skulle nøjes med 1 års forlængelse; vi har såmænd nok af love med kort løbetid, som vi år efter år, ofte med kort frist — i dette tilfælde desværre også med kort frist — må hale i land. Jeg ville foretrække, at hele det problemkompleks, som det ærede medlem hr. Weikop med så stor ret her fremdrager, blev gennemdrøftet i udvalget, så vi fik klarhed over, hvordan vi skal vurdere de principper, der ligger til grund.

Der er, som det ærede medlem hr. Weikop sagde, store pengemidler tilstede i pengeinstitutterne, i og for sig lider landet ikke under pengeknaphed i øjeblikket. Hvordan det vil gå fremover, afhænger af den pengepolitik, man fører. Men desværre må vi konstatere, at bankerne — i hvert fald såvidt jeg kan vurdere det — er lidt for tilbageholdende med at yde disse kreditter. Når loven ikke bliver udnyttet i større udstrækning, end tilfældet er, er det i hvert fald ikke på grund af manglende behov — jeg har personlig masser af henvendelser liggende fra industri- og håndværksdrivende, som ønsker at komme i betragtning.

Men som sagt, jeg synes, hele spørgsmålet er relevant, og jeg ser meget gerne, at man i udvalget kommer ind på disse problemer og eventuelt finder frem til retningslinier, der vil kunne betyde en lempelse med hensyn til den sikkerhed, der kræves for at få del i disse lån.

Det andet problem, som er blevet berørt af de ærede ordførere, er de 700 000 kr. til hjælp ved foretagelse af markedsanalyser. Jeg vil straks gøre det ærede medlem hr. Ladefoged opmærksom på, at det ikke er mig, der ønsker at spænde musklerne; det, jeg har ønsket, og det, regeringen har ønsket, er, at erhvervslivet ville spænde musklerne — det behøver vi nemlig her i landet. Vi har brug for, at der fra dansk erhvervslivs side foretages alt, hvad det overhovedet er muligt at foretage, for at øge landets dollarindtægt. Det var det, vi tilsigtede og har forsøgt, ikke ved et statsinitiativ, men tværtimod ved et privat initiativ. Alle vore bestræbelser er gået ud på, at vi netop ikke skulle lave et statsorgan til at foretage markedsundersøgelser og markedsanalyser, men tværtimod opfordre de private erhverv til selv at tage denne opgave i deres hænder, selv danne et institut og derigennem lade disse markedsundersøgelser foretage.

På det tidspunkt, da min fremsættelses-tale blev skrevet — lovforslaget er, som man vil vide, fremsat skriftligt —, havde handelsministeriet og minister Buhl haft en forhandling med hovedbankerne, der stillede sig velvilligt. De ville være med til at oprette et privat institut for markedsanalyse, specielt i Nord- og Sydamerika, og være med til at betale omkostningerne herved. Så langt var vi, da denne tale blev skrevet, og det næste skridt var at få et afsluttende møde med erhvervsorganisationerne, som vi også ønskede at inddrage i dette arbejde. I mellemtiden har vi haft